

I. Kezdő énekek

1.

Dallama: 96. *Én Istenem*

Sóhajtva vár,
Remegve száll
Imánk feléd,

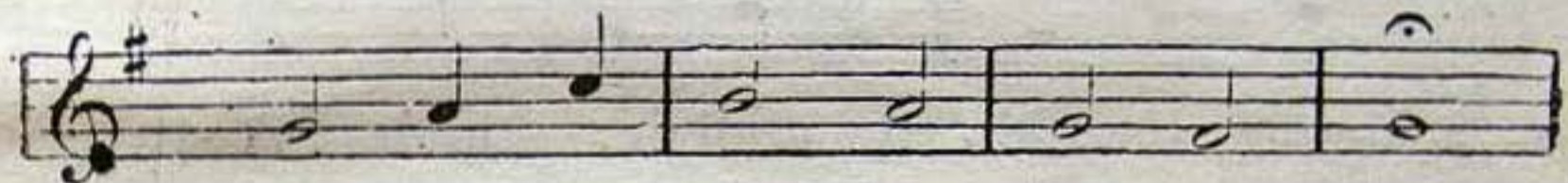
Oh, te ki fent vagy,
Szent arcodat
Fordítsd felénk.

2.

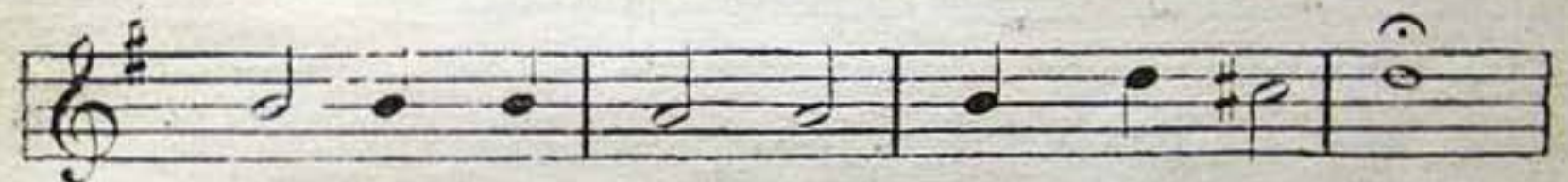
D. Bourgois

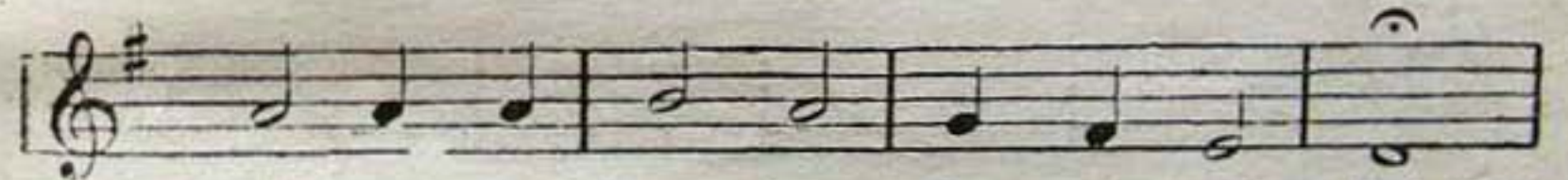
Is - ten szent há - zá - ba bé - me - gyek,

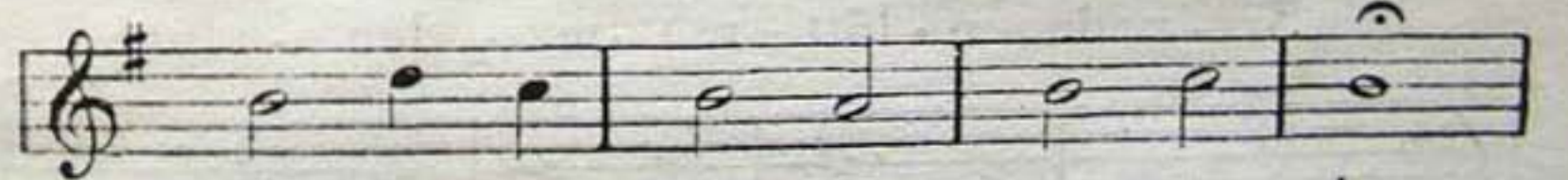
az én U - ram e - le - i - be.

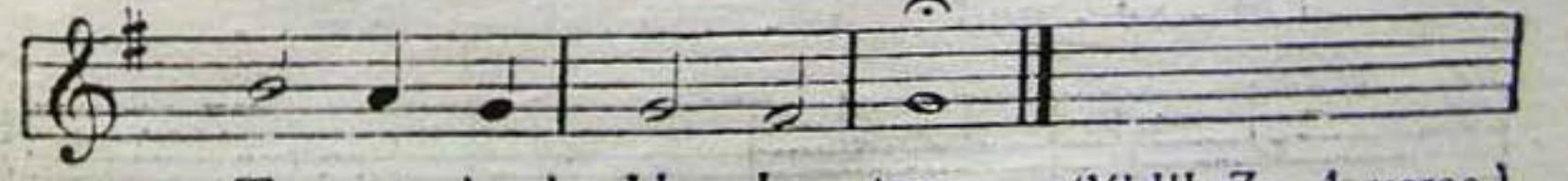
Ó - rö - me Ő az én szí - vem - nek,

Vi - gas - ság - ban buz - gón é - nek - lek

És há - lát a - dok szün - le - len

Te - né - ked. Ur Is - ten. (XLIII. Zs 4. verse.)

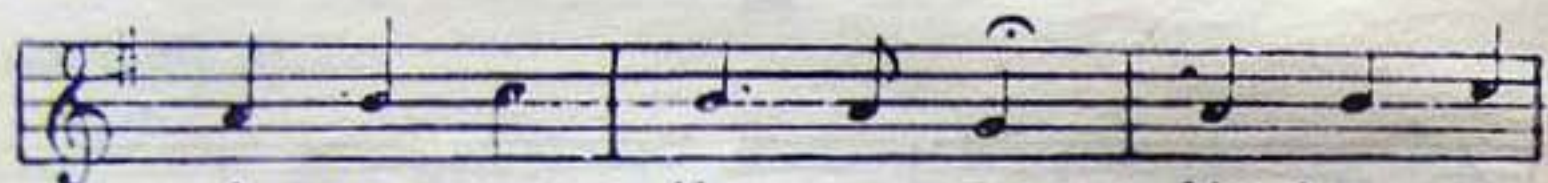
3.

Az Úr-nak há-zá-ban Össz-hang-zón,

vi-dá-man Zeng-jen da-iunk.

Is-tent, az Eg-u-rát, Vi-lág meg-

tar-tó-ját És mint leg-jobb A-tyát

Ma-gasz-tal-juk.

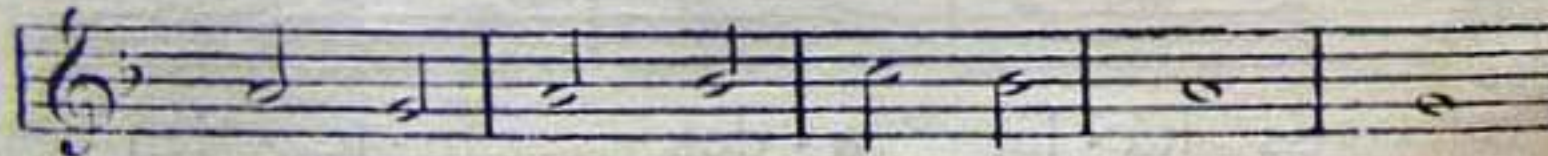
(I. M.)
Régi korál

4.

U-ram! temp-lo-mod-ba gyül-tünk.

Szi-ned e-lőtt me-je-len-tünk

Fel-se-ged i-má-da-sá-ra.

Se-gí-sé-gul hi-vá-sá-ra

(Sz. S.)

5.

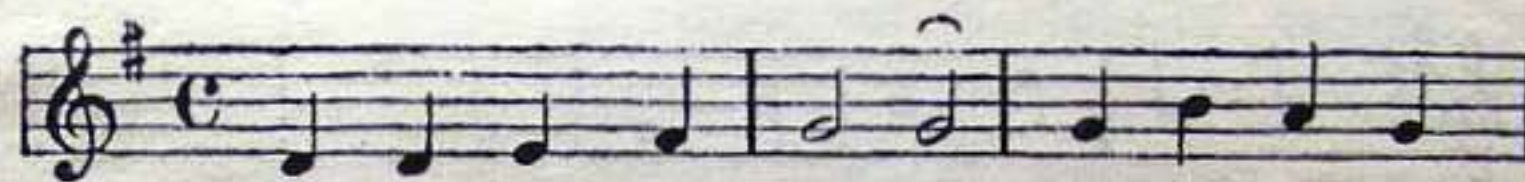
Dallama: 33. Mennyben lakó

Elő Isten, egybegyűltünk,
Te előtted megjelentünk,
Hogy házadban hálát mondjunk,
Színed előtt leboruljunk,
Nosza istenfélő lelkek,
Imádkozni jertek, jertek,
Zengő szóval zengő verset
Énekeljünk az Istennek.

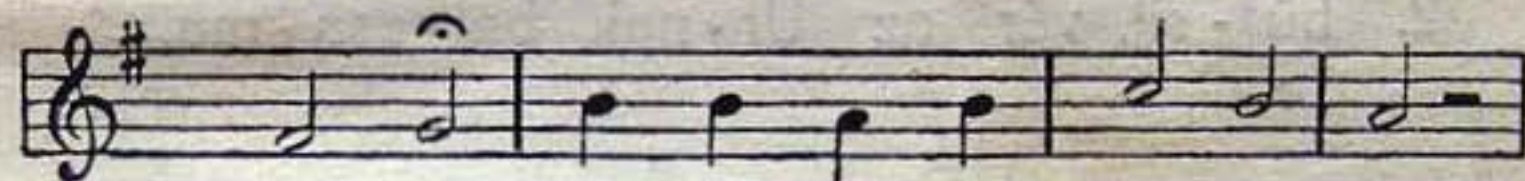
(P. M.)

Kiss Mihály

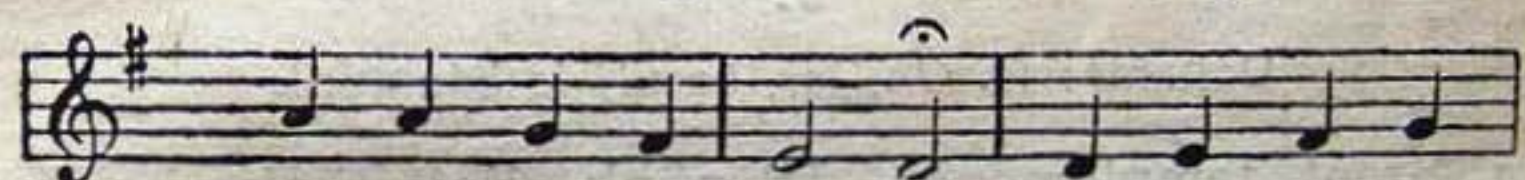
6.

Te-rem-tő nagy Is-ten! Ki la-kó-zol

menny-ben, Ma-gasz-la-lunk Té-ge-det

Zen-gő di-csé-rel tel For-ró liz le-

let tel Em-lit-jük szent ne-ve-det.

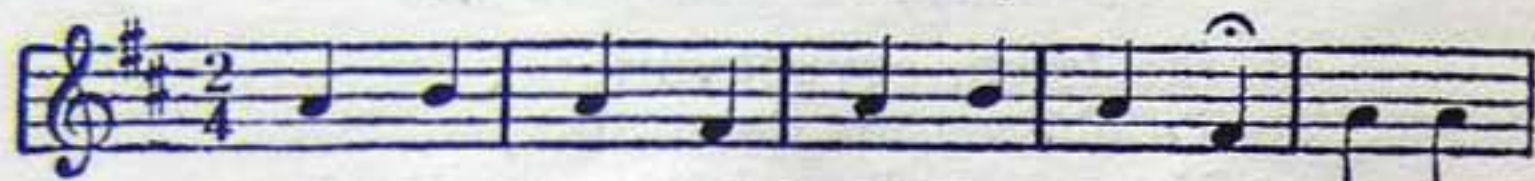
7.

Dallama: 112. Én Istenem, halld meg az én

Ím bejöttünk, édes Atyánk, szent hajlékodbá,
Szent hitünkbe rendületlen beléfogózva,
Aki téged, örök Isten, választ vezérül,
Rendületlen hittel valljuk, meg nem szégyenül.

(P. M.)

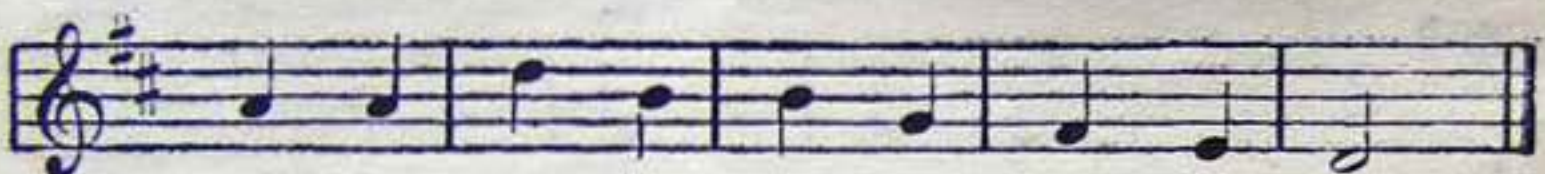
8.

1. Kong-va, bong-va, bús ha-rang szó, hív-lál,
2. Ár-va szív, ne té-pe-lődj már, hal-lod

1. meg-hall-gat-ta-lak. Add, A-tyám, hát ér-te-
2. hív az Úr sza-va. Mondd el, mondd, mi fáj, mi

1. nem, mit mon-da-nak e szent fa-lak.
2. bú-sít, vár az Ur-nak bal-zsa-ma.

(P. M.)

9.

Dallama: 10. Oh, jer, borulj le bánatunk

- a. Szent templomodba, Istenünk, Bejöttünk, halld
szavunk,

Megtartó jó Atyánkat itt Áldón magasztalunk.
Hadd zendüljön örvendezőn Ajkunkon háladal:
Hadd töltse bé szent házatát forró imáival.

(P. M.)

- b. Oh, jöjj az Úrnak házába Buzgón imádkozni,
Itt megtanulsz az Istenben Bízni és remélni,
A búbanat súlyos terhét Itt nem érzi szíved,
A hit szava megvigasztal S megenyhíti lelked.

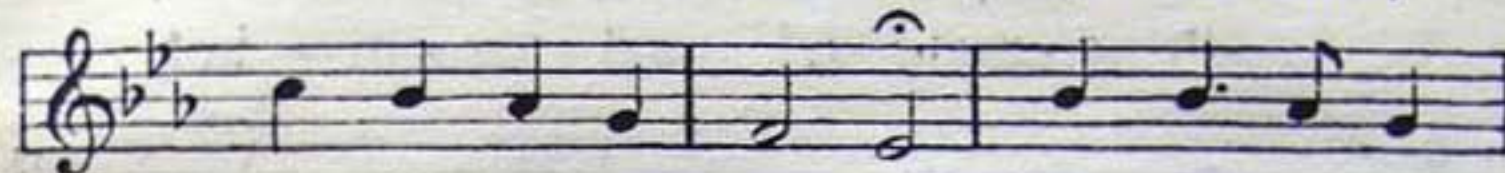
(I. M.)

10.

Iszlai Márton

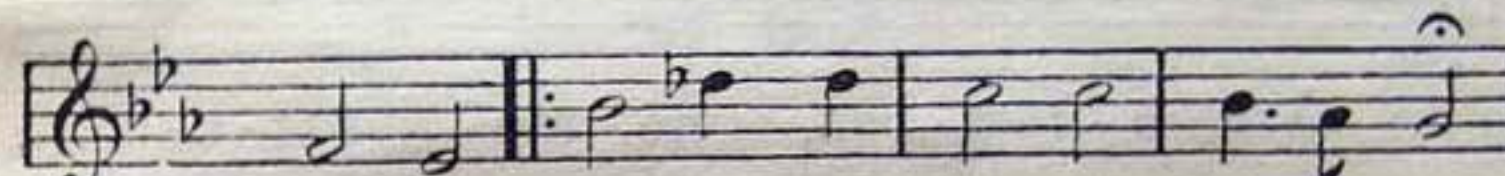
Oh jer bo rulj : le bá-na-lunk,

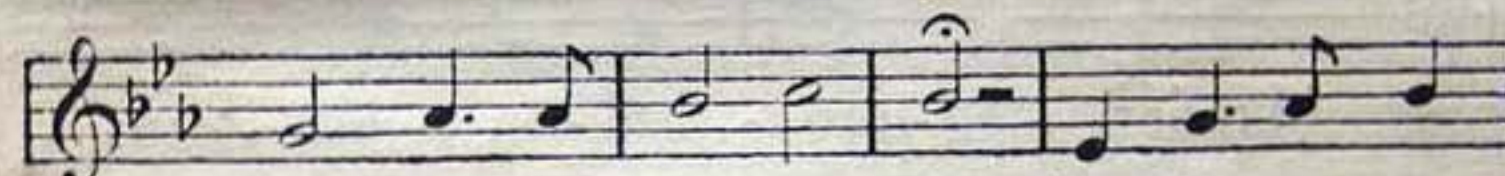
Az Úr a j töt nyi lott. Tárd fel te is

tit kos ka pud, E-löt-te nincs

ti tok. Oh terj ma-gad-hoz vég-re hát,

mondd el, mi fáj, mi bán, Meg-lá-lod, meg

a köny-nyen át. Az Ur néz ill le rád

(P. M.)

11.

Dallama: 2. Isten szent házába
Uram, te templomodba léptem
Szent hajlékodb, Istenem,
Hozzád, Uram, hozzád kiáltok,
Sebemre írt csak tőled várok.
Oh, hallgass meg, jó Istenem,
Imámba' légy velem.

12.

Zsaskovszky

Im be - jöt - lünk temp - lo - mod - ba,
Oh e - meld - fel szi - ve - in - ket,

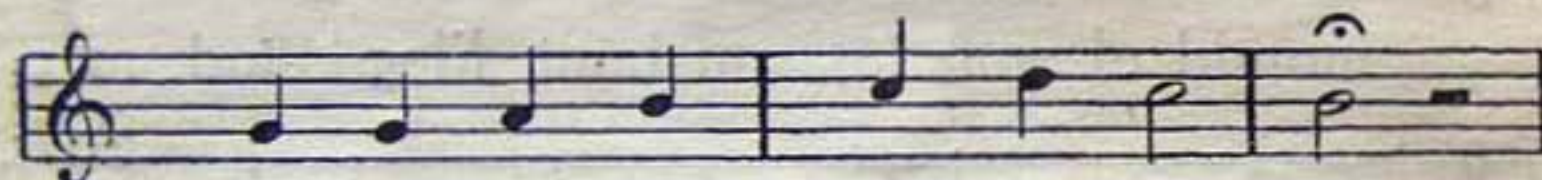
É - des a - tyánk, Is - te - nünk,
Vonj ma - gad - hoz, légy ve - lünk.

Vig ö - röm - ben, né - ma gyász - ban.

Min - den meg - pró - bál - ta - tás - ban

Bi - zo - dal - munk csak te - ben - ned,

É - des a - tyánk, Is - te - nünk.

(P. M.)

13.

Dallama: 4. Uram, templomodba gyűltünk

Buzgóságra szíveinket,
Gerjessz fel és taníts minket,
Szent igédben, hogy épüljünk,
Igaz hitben idvezüljünk.

14.

Zsaskovszky

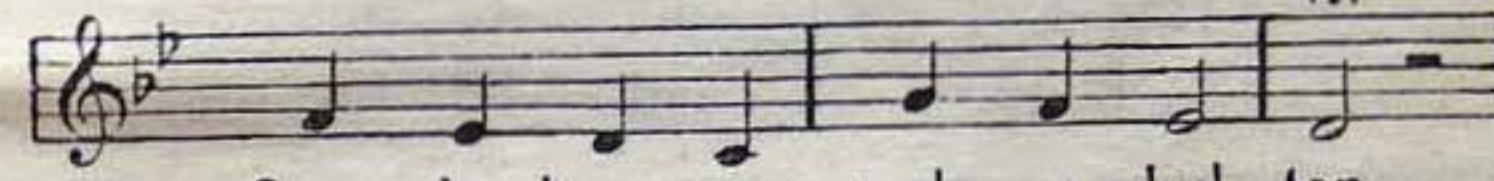
Szá - ma - dás - ra, bűn - bá - nás - ra
Meg - meg - bot - ló gyer - me - ked - re

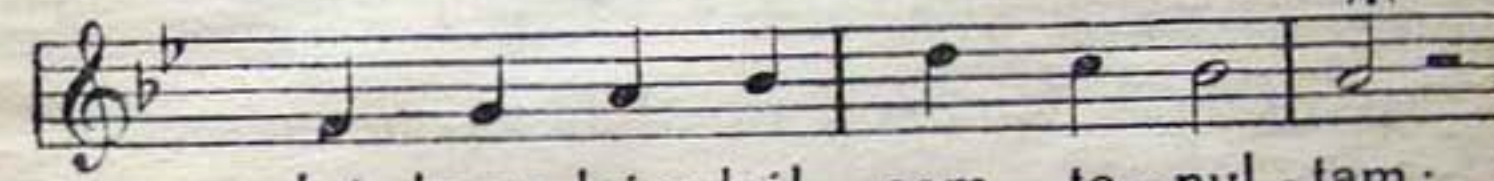
Hoz - zád jöt - tem, jó A - tyam,
Oh te - kints, oh nézz le rám.

Jár - tam ú - tam el - fá - sul - lan,

Szem - be - huny - va, el - va - kul - lan,

Jaj, hogy bűm - ből sem ta - nul - tam:

Nvisd fel, U - ram, sze - me - im.

(P. M.)

15.

Dallama: 244. Mostan Ūristen

1. Igaz Ūristen,
Igazra kérlek
Igazs gom fogytán,

Szívem és nyelvem
Tehozzád szakad,
Kegyesen l ss hozzám.

2. Te légy én bírám,
Mert nincs más bírám,
Tehozzad kiáltok,

Rajtam lett veszélyt
Te lásd meg, Uram:
Igazat kívánok.

(Bogáti F. M., XVI. század)

16.

P, L, V

Utó Lajos

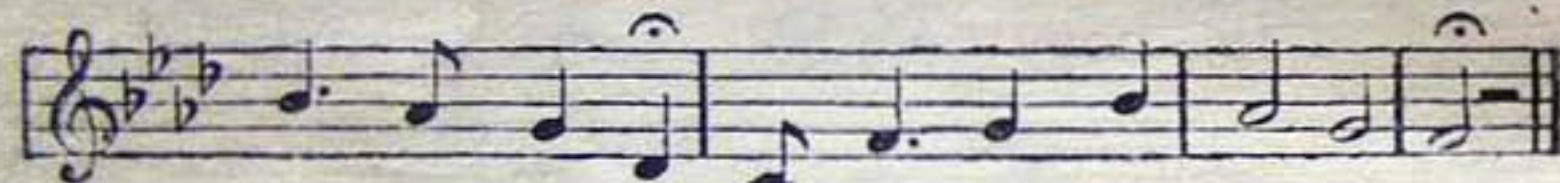
Meg - pi - hen ni, meg - nyu - god - ni
Mert a harc-ban u - jabb e - rőt

Hoz - zád jöt - tünk, Is - te - nünk,
csak te - ná - lad lel - he - tünk.

Bü - nös fe - jünk por - ba haj - va, Megremegve

s meg - nyu - god - va Te - kin - tünk rád, Is - te - nünk.

17.

Dallama: 52. Mindenható fővalóság

Istennek új énekeket,
Aki táplál mindeneket,
Jertek, mondjunk dicséretet.

(Tordai J., XVII. század)

18.

Dallama: 244. Mostan Úristen

Magas mennyégben, nagy dicsőségben uralkodó
Hozzad emeljük keserves szívünk, nézz kegyesen
reánk.

(Tordai J., XVII. század)

19.

Dallama: 106. Reménykedő szívvel

A te népeidet, Uram, immár szánd meg,
A te próbáidat tőlünk immár vond meg,
Te nagy haragodat, szent Atyám, enyhítsd meg,
Gyülekezetedet immáron építsd meg.

(Barát István, XVI. század)

20.

L, P, V

Dallama: 86. Jó Atyánk, az éjszakának

1. Hajlékomba, templomomba im bejöttem, jó
Száll fohászom tiszta szárnyon s mintha szavad
hallanám.
2. Én Istenem, légy itt velem, mutasd meg szent
arcodat,
Szállj szívembe, szállj lelkembe, érezzem
jóvoltodat.

(P. L.)

21.

Dallama: 140. Rengjen a föld belé

Hozzad imádkozom, Atyám, reggel korán,
Hozzad imádkozom a napnak alkonyán.
Kit is magasztalnék? Neved nélkül dalom
Csak csengő érc, Uram, és pengő cimbalom.

(P. L.)

22.

Szegedi Gergely

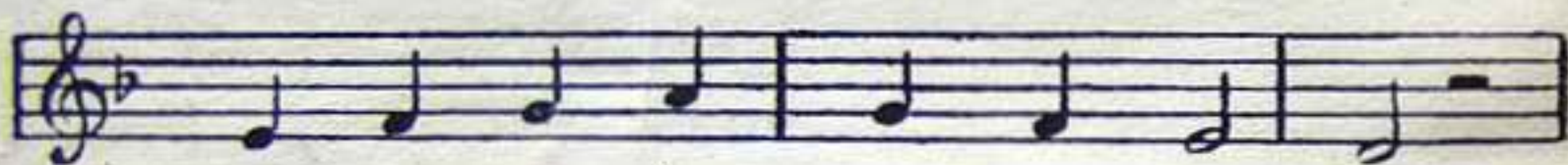
Szo - mo - rú - an só - hajt - szi - vünk

Fel te hoz - zád, jó Is - te - nünk.

Oh te - kints ránk, mig e - lőd - be

Le - bo ru - lunk kö - nyö - rög - ve!

Nézd se - bét a szen - ve - dő - nek,

A bűn mi - att ke - ser - gők - nek,

Sir - gal - mazz a - meg - té - rők - nek!

(E. I.)

II. Közénekek

23.

Dallama: 58. Mit rémegsz

Világosság szent atyja, Jelenjél meg köztünk,
Felséged magasztalja Szánk, szívünk és lelkünk.
Szíveinket hát buzdítsad,
Szentlelkeddel elménk világosítsad.

(Sebes Pál)

24.

Hoffbauer

Nagy Is - te - nünk. te - kints le ránk,

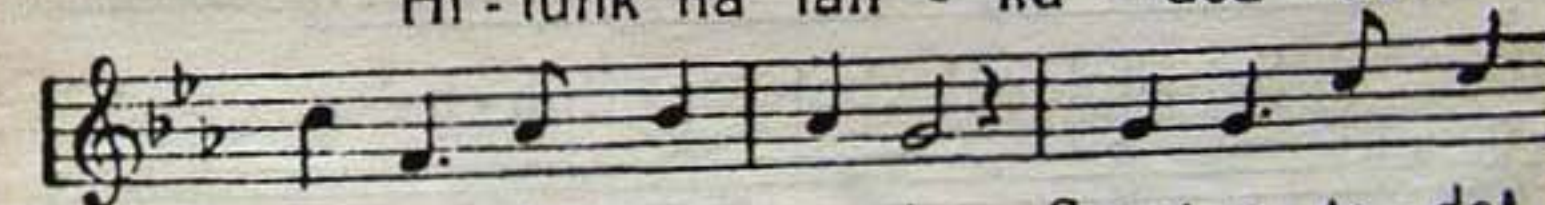
Halld meg hí - vő sza - vunk, Te - ben - ned biz -

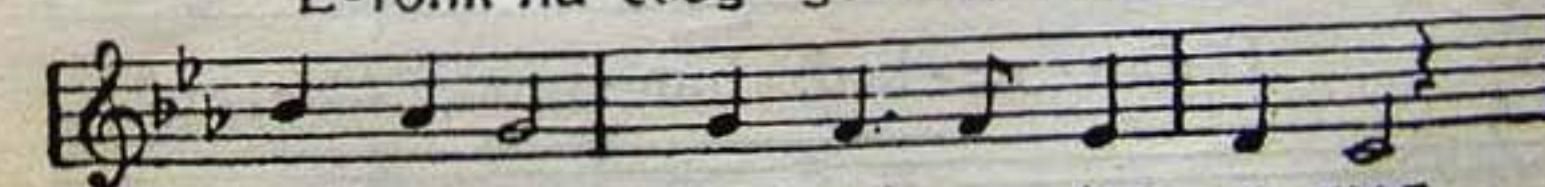
va gyer - me - kid Té - ged ma - gasz - ta - lunk.

Hi - lünk ha lan - ka - doz - nek

E - rönk ha csüg - ge - dez, Szent u - la - dat

szent i - géd ne - künk mu - las - sa meg.

(P. M.)

25.

Dallama: 58. *Mit remegsz*

Oh, jelenj meg, szállj közénk, Értelemnek Atyja.
Ím, feléd száll szíveink Égő áldozatja.
Gyűjts mibennünk, gyűjts világot,
Láthassunk szent égi lángod Fényinél.

(P. M.)

26.

Dallama: 60. *Gondviselő jó Atyám*

Sóhajtásunk, búsulásunk Hallod, érted, jó Atyánk,
Szabadító szent lelkedet Áhítazzuk, küldd le ránk.
Égi harmat, égi szózat, Szállj alá a szomjazónak.

(P. M.)

27.

Gerech Antal

Szi-vünk sza-vát küid-jük le-hoz-zád.

Oh vég-he-let-len sze-re-let,

Szi-vünk-nek bol-dog dob-ba-ná-sa

Öröm ne-ked, him-nusz ne-ked.

Oh csak do-bog-tasd szi-ve-ink-nek

e - get föl - lá - ró rit - mu - sát,

Hogy föld-re szál-lott szent e-ged-nek

üd - vét le ben - ned fog - juk át.

(P. M.)

28.

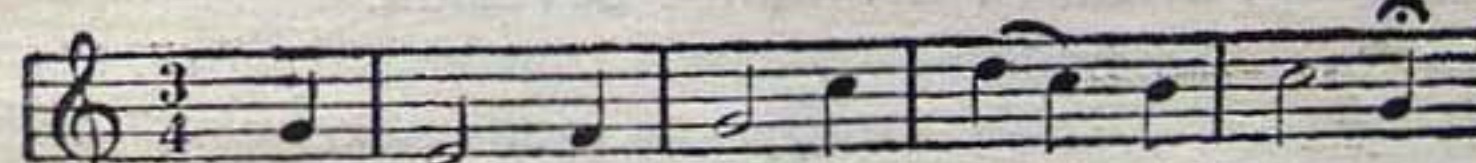
Dallama: 263. *Uram, tehozzád szállt imánk*

Uram, tehozzád kiáltunk,
Légy mivelünk, szívből hívunk,
Oh, hallgasd meg könyörgésünk,
Szenteld meg egybegyülésünk,
Hogy épüljünk szent igédben
Most és mindörökké Ámen.

(Sárdi S.)

29.

Bortnianszku

Oh meg nem al-vó sze-re-let-nek

Ö-rök for-rá-sa, jó A-tyánk, Té-

ged ke - res - nek, zen - ge - dez - nek

Buz - gó sza - vunk, for - ró i - mánk. Oh

légy ve - lünk, töltsd bé szí - vünk, Üd - vöt mi

csak Sze - rel - med - ben le - lünk.

(P. M.)

30.

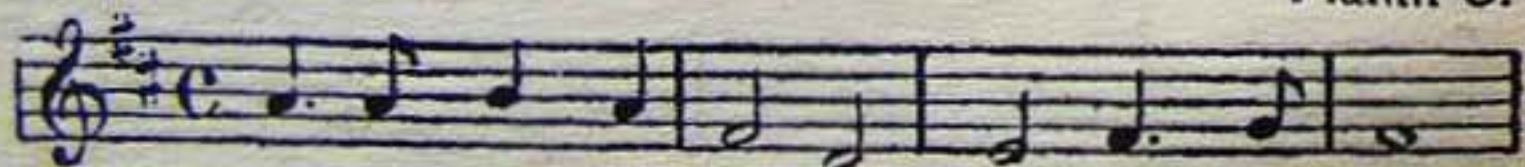
Dallama: 51. Dicsőséges

Halld meg, Uram, szíveink Hangos dobbanását,
Ajkainkról elröppent Esdeklő fohászat,
Gyújts világot elménkben, Szent igéd megértsük,
Tanítását, intelmét, Lelkünkbe bevéssük.

(P. M.)

31.

Malan C.

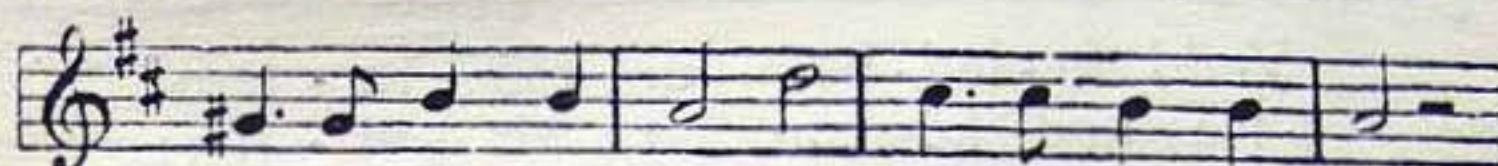
Sor - sod hagyj az Ur - ra, s biz - zál hi - ven.

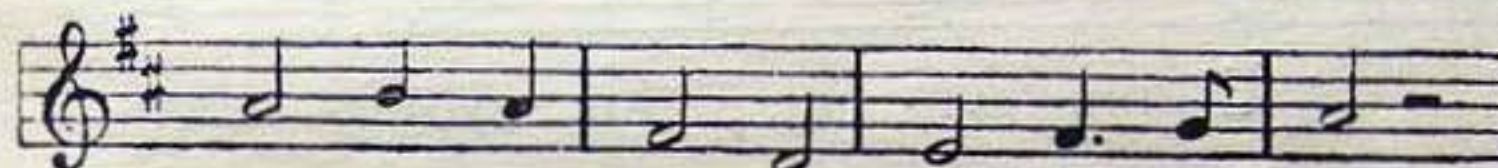
Bát - ran lépj az út - ra, me - lyen Ő vi - szen.

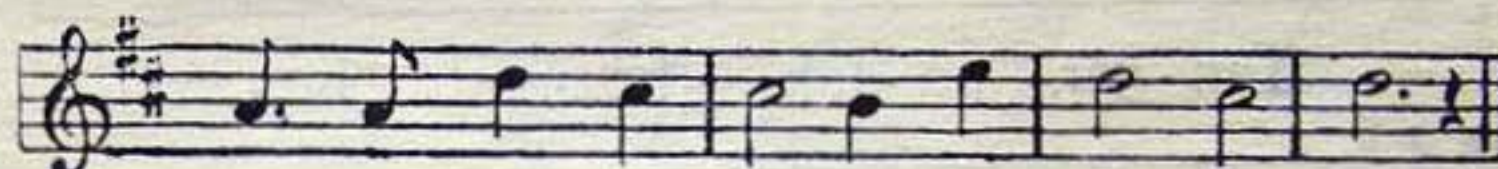
Bár éj fe - dez. Mit se csüg - ge - dezz!

Su - ga - rát le - kül - di s fel - de - rül a nap.

Jó - kedv - ben, bú - ban olt van ve - led

Fény - ben és bo - ru - ban jó Is - te - ned. (-)

32.

Dallama: 27. Szívünk szavát

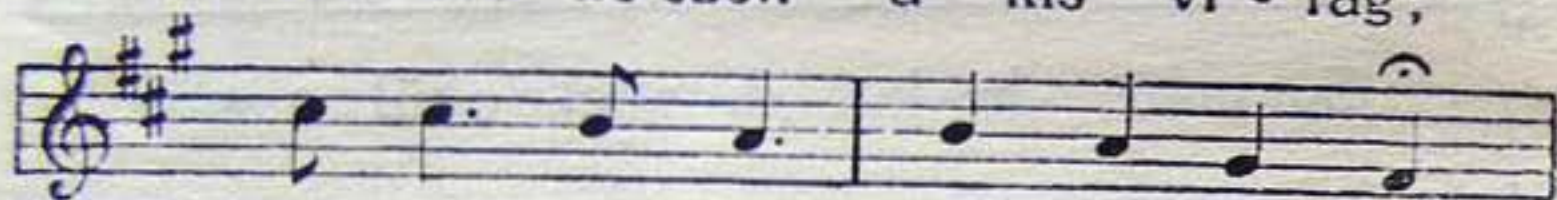
Szeretlek, Isten, véghetetlen,
Szeretlek, oh, csodás való,
Dicső neved imádva zengem,
Bár énekiem oly elhaló!
Mint csepp a tenger mély ölében,
Oh, hadd pihenjek kebleden,
Hadd mondjam el szívem fohászat:
Szeretlek, édes Istenem.

Menny-ben la - kó én Is - te - nem!
Té - ged di - csér e - gész vi - lág.

Vedd fü - led - be di - csé - re - tem!
Né - ked kö - szön a kis vi - rág;

E - rős vi - har, kis gyön - ge szél;

Ten - ger, pa - lak hoz - zád be - szél,

Az ég s a föld lei - ve ve - led,

Di - cser - les - sek a te ne - ved!

(Pósa Lajos)

34.

Dallama: 8. Kongva, bongva

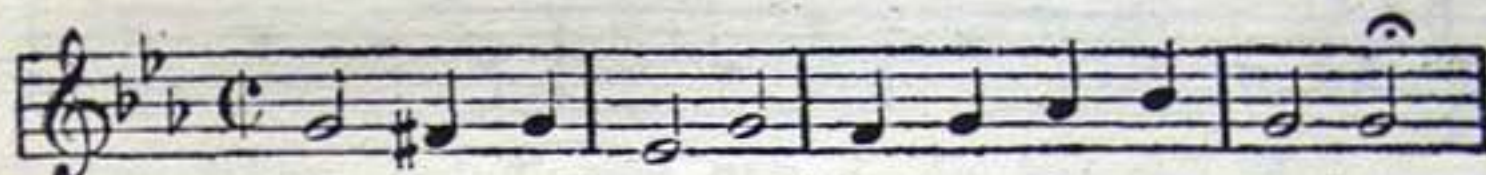
- Hívogató harangszóra,
Uram, házadba léptem.
Szereteted balzsamából
Oh, adj teljes részt nékem.

- Arva szívem bízva tárja
Eléd búját, fájdalmát,
Gyógyíts meg és töltsd ki rajtam
Lelkem örök hatalmát.

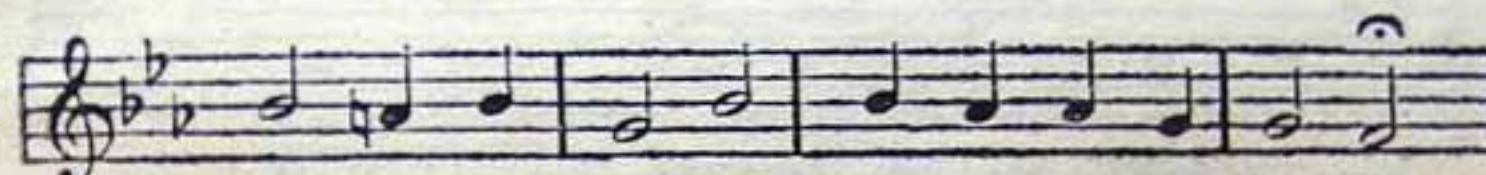
(P. M. — Gy. D.)

35.

Hews. G.

Szállj föl, szállj, imánk, Szárnyalón az ég-be,

É - des jó alyánk, Megtartónk e - lé - be.

Vé - ge lesz, ha fáj Olt a szen - ve - dés - nek,

Balzsam ir - ja vár Ég föld Is - te - né - nek.

(P. M.)

36.

Dallama: 167. Jer, jer, kicsiny sereg

- Szent Istenünk, feléd Száll fel buzgó szavunk,
Te vagy nekünk, te légy El nem nyugvó napunk.
Szólj, oh, szólj nekünk, áldott szeretet,
Áhit, szömjúhoz kiseded sereged,
Szent igéd szózatát, Hadd értenünk szavát.

(P. M.)

37.

Bach-Sebestyén után

Le-gyen ked-ves az ál-do-zat,
Mely-lyel szi-vünk most ál-do zolt.

E-lőt-led, oh is-ten-ség, Kit i-mád a

min-den-ség; Mi-lő-lünk is ál-dott légy,

Min-ket ke-gyel-med-be végy.

38.

Dallama: 189. Mint a szép hives patakra

Isten! a roppant egeknek Bölcs, erős alkotója,
A lételnek és letteknek Hatalmas fenntartója,
Te képzelhetetlen nagy, Örök és végtelen vagy;
Együtt mélység és magasság, Tiszta, fénylő világos-ság.

39.

Dallama: 58. Mit remegsz

Isten! halld meg szívünknek hálás dobogását,
Fogadd el hív lelkünknek buzgó áldozatját,
Melyet a nagy teremtéssel együtt emel hozzád
örömmézzéssel.

40.

Dallama: 74. Jó Ūristen

Oh, ki mindent látsz és értesz,
Tudod, ki mit és miért tesz,
Mért fogyott el, mire nincsen
Elég sóhaj bent a szívben,
Oh, hallgass meg, oh, ne hallj mást:
A szóig sem ért sóhajtást
Fogd fel, Uram, Uram, értsd meg! (P. M.)

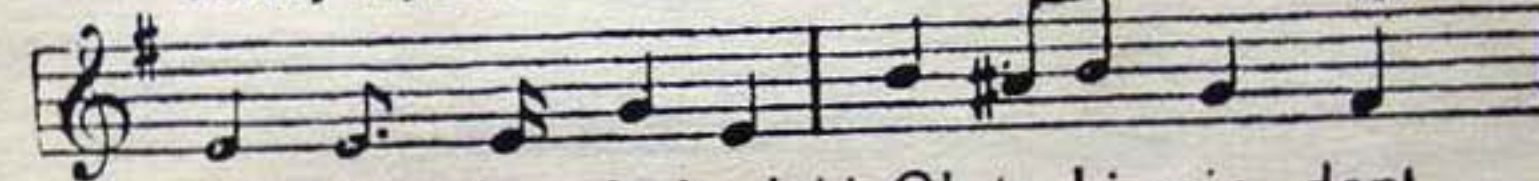
41.

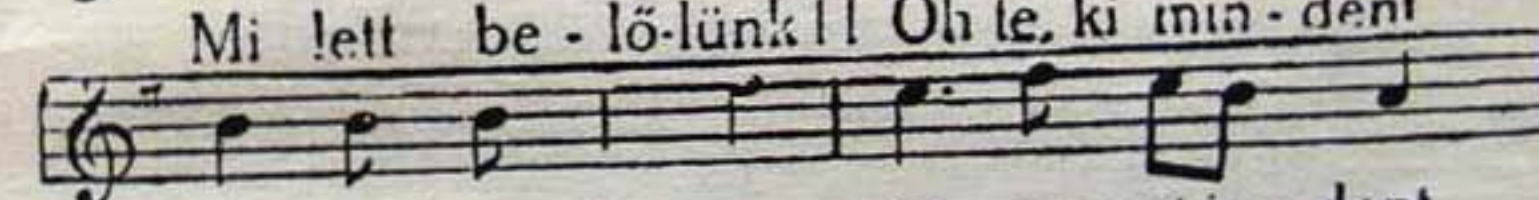
Ö-rök bi-ró, ir-gal-mas Is-ten
E rönk lan-kadt. szi-vünk-be' szé-gven

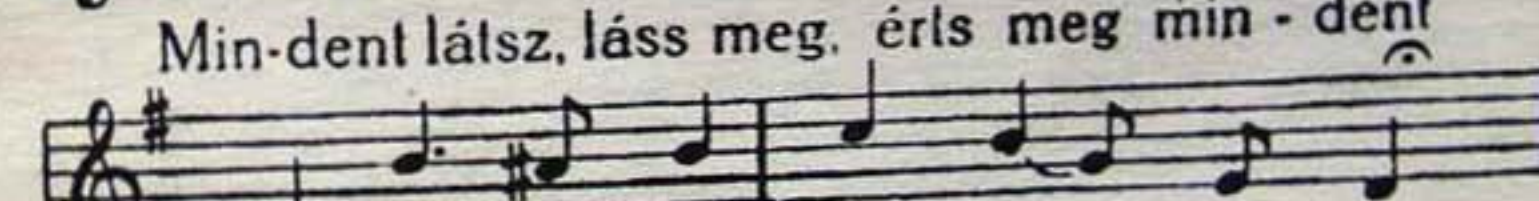
Med-dig suj-tol még ha ra god?!
Köny-nyek-be fult tört só-ha-jok.

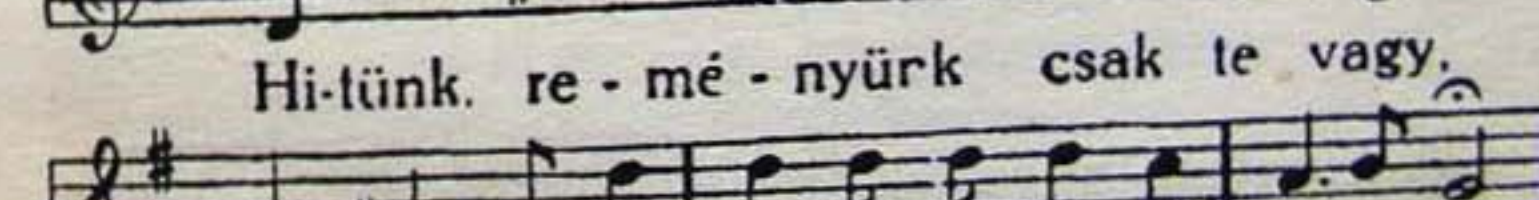
Mi lett be-lő-lünk! Oh te, ki min-dent

Min-dent látsz, láss meg, érts meg min-dent

Hi-tünk. re-mé-nyünk csak te vagy,

Min-den-ha-tó. Min-den-ha-tó oh el ne hagy;
(P. M.)

42.

Dallama: 6. Teremtő nagy Isten

1. Vedd fel igazságom,
Én hatalmas bíróm,
Vedd elé már peremet,
Mindenről lemondó
Kicsinyhitűségtől
Mentsd meg, Uram, lelkemet.
2. Ítéld meg ügyünket,
Mert nincs igazságok,
Akik reánk támadtak,
Törd el igazságból
Az erős kezíjat,
Ellenim kit rám vontak.

(Bogáti Fazekas M., XVI. század, 43. zs)

III. Vasárnapi énekek

43.

Dávid Ferenc éneke

Ad-junk há-lát mind-nyá-jan
Há-lás szív-vel vi-dá-man A fe-let-tünk
va-ló-nak, Az e-gyet-len egy Is-ten-
nek, A-ki egy-be gyűj-tött min-ket,
Hogy in-nep na-pot szan-tel-jünk
Es szent i-gé-jé-vel él-jünk.

2. Édes Atyánk, Istenünk,
Áldott légy, hogy minekünk
Magadat megjelentéd.
Szóltál nekünk szent igédben,
S abban, aki azt elénkben
Adta, áldott szent fiadban,
A mi kegyes Megváltónkban.

3. Légy kegyelmes mihozzánk,
Oh, hallgasd meg, szent Atyánk,
Buzgó könnyörgésünket.
Szentelj meg te szent lelkeddel,
Gerjessz föl szent gerjelemmel,
Hogy te rólad egy Istenünk,
Vallást bátran így tehessünk.

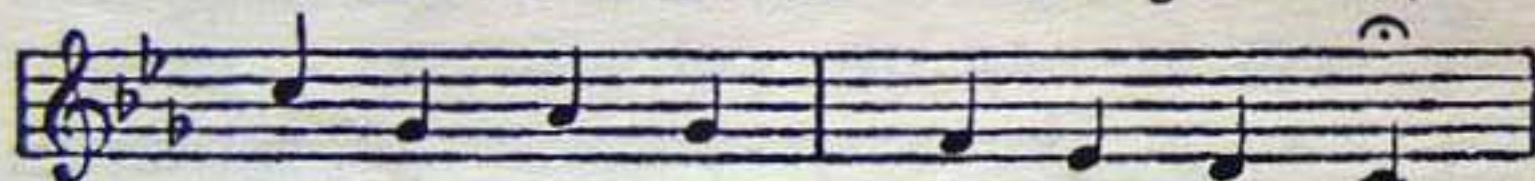
4. Oh, emeld fel szívünket,
Világosítsd elménket
Életadó igéddel.
Áldott Isten, erősítsd meg,
Szent hitében védelmezd meg
A te kicsiny seregedet
S óvd meg minden tévelygéstől.

44.

Hősök emlékünnepe

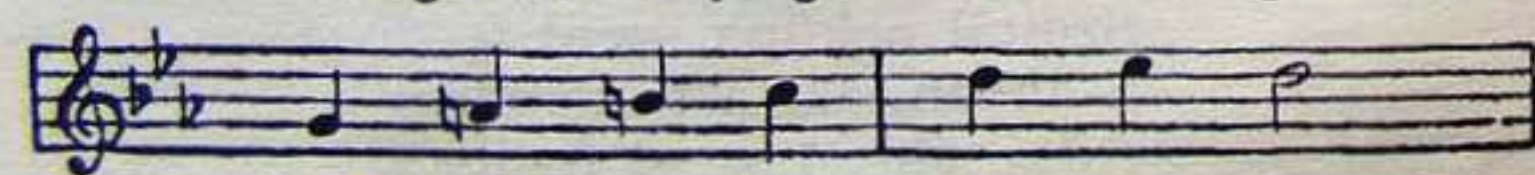
Menny-ben la - kó ha - ta - lom,
É - let osz - tó ir - ga - lom,

Min-dent lá - tó é - lő Is - ten.

Halld meg szi - vünk dob - ba - ná - sát,
Fogd fel saj - gó zo - ko - gá - sát,

Mély - ről om - ló, sza - ka - dó

S meg nem ál - ló könny - hul - lá - sát.

2. Megbocsátó Szeretet,
Lásd meg, oh, lásd gyermeked
Magadvádló bánatával.
Azt a vért, mit érted ontott,
Váltsa meg az érte omlott
Mérhetetlen könnypatak
S elborult sok férfihomlok.

3. Szent Igazság, akarunk,
Érted adtuk két karunk
Vérontásra, végromlásra.
Virrasztunk a néma éjben,
Várunk rád a vak sötétben,
Arcod amig felragyog
Fényömlésben, napsütésben.

(P. M.)

45.

Dallam: 43. *Adjunk hálát*

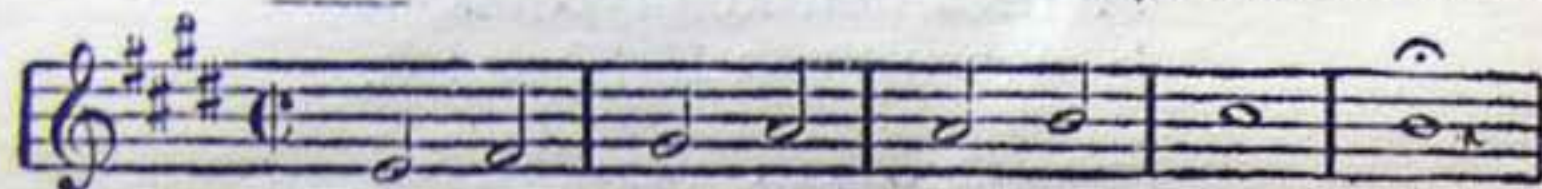
1. Egyetlenegy Istenség!
Téged áld a mindenség.
Fű, fa, virág Téged áld,
Szívem is Te hozzád kiált.
Hallgasd meg hát kérésemet,
Tekints reám kegyelmesen,
És bocsásd meg bűneimet.
2. Nagy kegyelmed int felém,
Jó Atyámnak kebelén,
Ott nyugalmat lehetek
És rajta megpihenhetek:
Leborulok. Rád találok
Szomjúságtól elepedten,
Mint egy fáradt bús zarándok.

3. Gyógyíts, Uram, engemet,
 Hogy elnyerjem üdvömet.
 Szent lelkednek sugarát,
 Atyám, tőlem meg ne vond hát.
 Földön, égen, csillagokban,
 Élet, áldás csak így fakad.
 S Rád dicsőség árad onnan.

(J. M.)

46.

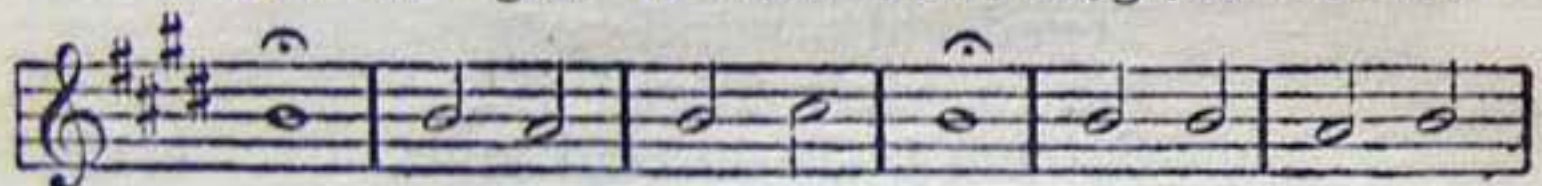
Régi egyházi ének

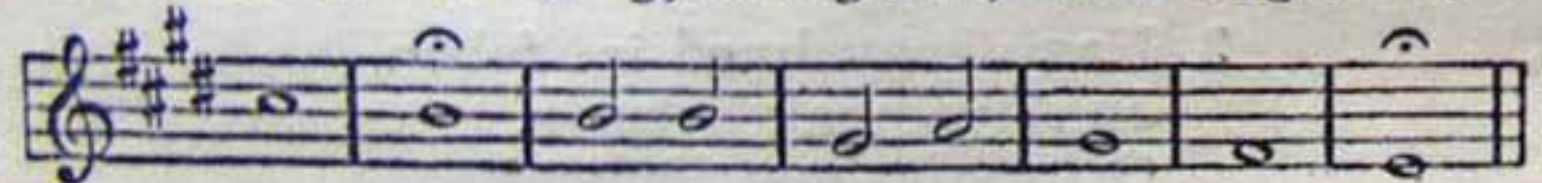
1. Ör - ven - de - zünk^t ö - rö - münk - ben.^t
 2. Tartsd meg ál - dott bé - kes - ség - ben.
 3. Hir - del - tes - sed szent i - gé - det.

Fel - se - ges Is - ten! Hogy el - bé - ju - tot.
 Fel - se - ges Is - ten! E ki - csiny se - re -
 Fel - se - ges Is - ten. Tarts meg sze - re - tet -

tunk Im - mar e - lőd - be. A te temp - lo -
 get Az i - gaz hit - ben. Szent tisz - te - le -
 ben És e - gyes - ség - ben, Áldd meg é - le -

mod - ba. E - gyet - len ö - rök Is - ten!
 ted - ben. E - gyet - len ö - rök Is - ten.
 tűn - ket. E - gyet - len ö - rök Is - ten.

(XVI. század)

47.

Haydn Mihály

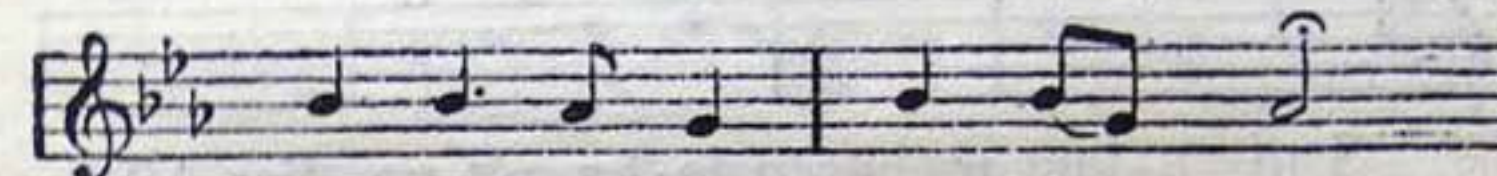
Sze - rel, i - mád, ma - gasz - tal

ÉR - tel - münk, ér - ze - lünk É - lő hit - tel,

há - lá - val. Té - ged, szent Is - te - nünk.

ÉR - ze - mé - nyink tá - rá - ban

Nincs szen - lebb é - re - zel,

Mint ez: Is - ten ve - lünk van,

Az Is - ten sze - re - tel.

2. Dicsőítések felett Dicső a tisztelet,
 Melyet áldoz előtted A tiszta szeretet,
 A mindenség háláját Meghaladja szívünk,
 Midőn téged mint Atyát Szívünkben tisztelünk.

3. Kegyelmed adott létet E nagy teremtésnek,
Osztott illő helyzetet embernek, féregnek,
Létel, élet, kegyelem Ragyog s munkál ottan,
Hol isteni szerelem Teremtményi közt van.

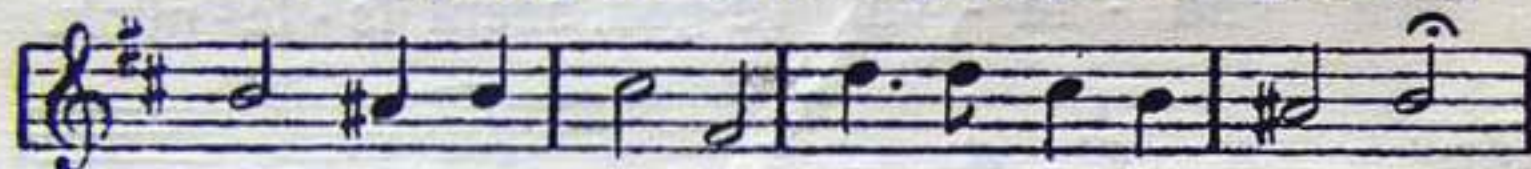
(Sz. S.)

48.

Iszlai Márton

Mi-a-tyánk, kit fenn ra-gyo-gó ma-gas-ság

S itt a-lant mély-ség le-bo-rúl-va tisztel

Egy ö-rök fel-ség, ke-gyes ér-ze-ményink

Te-ged i - mád-nak.

2. Országod szálljon le közénk a mennyből,
Templomot néked szíveinkbe rakjunk,
Fent és lent, mert így telik itt bé Isten
Szent akarata.
3. Add meg mindennap kenyerünk, s ne nézd, ha
Hálátlansággal fizetünk is érte,
Oh, ne tartsd számon, be ne tudd, bocsásd meg,
Légy könyörülő!

4. Megkísértésekbe ne vigy. Gonosztól
S önző vágyaktól szabadíts meg, védj meg,
Szent országod, hogy mi köztünk épüljön,
Ugy legyen. Amen.

(Sz. S., átírta P. M.)

49.

Dallama: 209. Dicsér téged teljes szívem

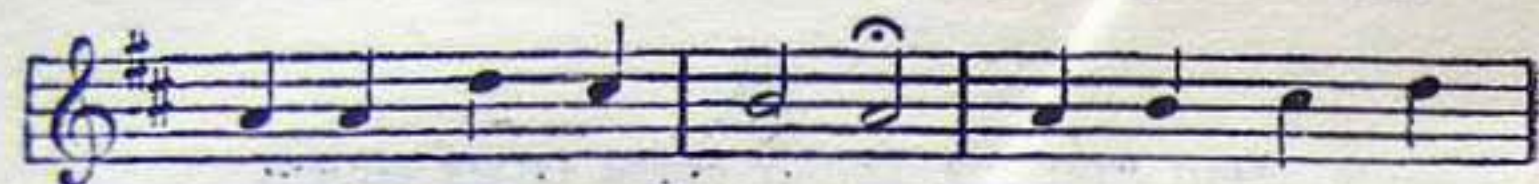
1. E szent napon örvendezzünk,
Hálát zengjük az Úristennek,
Magasztaljuk tiszta szívből,
Buzgó hitből, áldás nevének.
Leborulva dicsőítsük
A nagy Istent hálaadásunkban,
Lelkesítő beszédekben
S énekekben szent örömünk van.
2. Mert nagy az Úr és hatalmas,
Diadalmas mindenek felett.
Teljesíti, amit akart,
Mert mindent tart, amit teremtett.
E roppant föld kereksege
S teljessége hatalmában áll,
Övéi a fénylő egek,
Napok, földek, Ő mindent táplál.
3. Hit, remény és hív szeretet,
Szent tisztelet buzdítsa lelkünk
Istenünkhöz, ki művében
Véghetetlen s jó Atyánk nekünk,
Őrizzük meg minden bűntől
S vétkes tettől rövid éltünket,
Bízzuk áldott kegyelmére
S tetszésére testünk s lelkünket.

(Sz. S.)

50. Régi egyházi ének, 1607

Vi-dám sziv-vel. vig zen - gés - sel

Áld-juk szent u - run-kat, A ma - gá - tól

e - lő Is - tent. Ke-gyel-mes A - tyán - kat.

Ő te - rem - tett meny-nyel föl - det.

Min-den ál-la - to - kat For - mált, szer-zett.

táp-lál. él - tet S szép rend-szer-ben tart-hat.

2. Oltalmazónk, segedelmünk Te vagy, áldott Isten, Hatalmadnak, jóságodnak Párja-mása nincsen. Kimérted a csillagoknak Kerengő futását, Számon tartod szíveinknek minden dobbanását.
3. Fénysugarát hajnalodnak Áldón ránk teríted, Arcainkról te törölöd Le a verítéket. Elröppenő sóhajtasok Szerét számon tartod, Szereteted, élő Isten, mindétig megtartott.

4. Szereteted, élő Isten, Lobbantsd lángra bennünk, Tedd megértő testvérekké Téged áldó sergünk. Szívünkbe szállt szent országod Törvényét hogy értsük, Haragtartó indulattal Egymást meg ne sértsük.

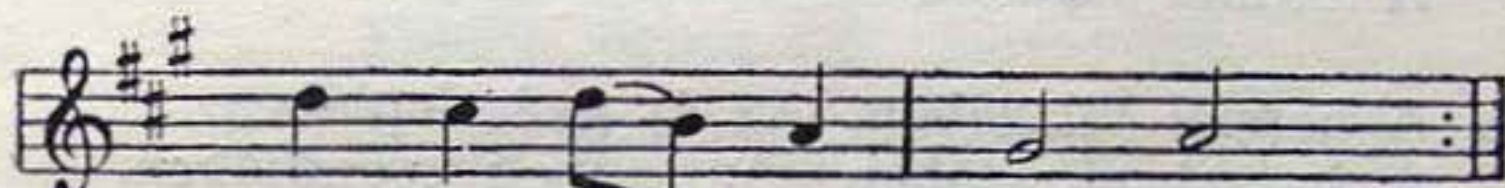
(Petki István, átírta P. M.)

51.

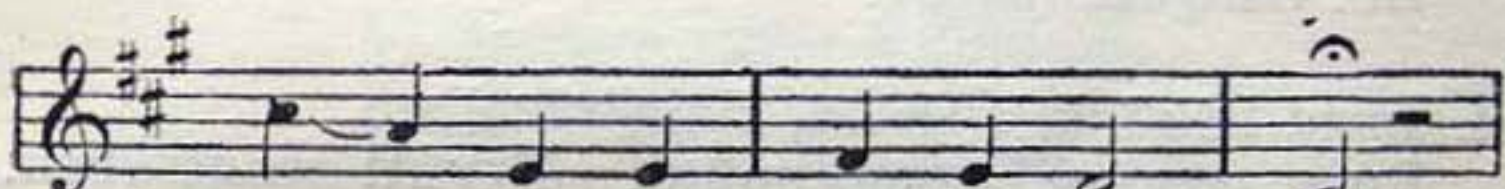
Haydn József

Di - cső - sé - ges Úr Is - ten,
Kit i - mád szent ö - röm - ben

Min - den - há - tó fel - ség,
S hir - det a min - den - ség.

An - gya - lok meg - ha - jol - nak

E - lőt - ted s tisz - tel - nek.

Mennv föld, ten - ger hó - dol - nak

Né - ked s meg - szen - tel - nek,

Né - ked s meg - szen - tel - nek.

2. A napok ezerei Kiáltják: szent, szent, szent.
Szent az Úr, a mennyei Felség alatt és fent,
Fent az eget boltjain, Alant föld határin,
A csillagok sorain, A harmat sugárin,
A harmat sugárin.
3. A nappal világában, Az éj gyászlepleben,
A hajnal pirultában, Az estnek csendjében,
A tengerek síkságán, Mely vízözönbe fúl,
A setétség országán, Hol hallgatás az Úr,
Hol hallgatás az Úr.
4. Imád lelkünk, Úristen, Hálaérzetében,
Részt veszünk a nagy minden Együtt zengésében,
Boldogság és szeretet Hatja által lelkünk,
Hogy tenéked, jó Atyánk, Dicséretet zengünk,
Dicséretet zengünk.

(Sz. S.)

52.

Régi egyházi ének

Min - den - ha - tó fő - va - ló - ság.

Ki vagy fény - lő vi - lá - gos - ság,

Meny - nyen föl - dön egy u - ra - ság,

2. Uralkodó irgalmasság,
Halhatatlan hatalmasság,
Szeretet és legfőbb jóság.
3. Téged vallunk és dicsérünk,
Mi egyetlen egy Istenünk,
Földön, égben egy reményünk.
4. Tartsd meg a mi szent hitünket,
Oltalmazd meg életünket,
Segélj minden jóban minket.
5. Virágozzék szent vallásunk,
Lelki, testi szabadságunk,
Nekünk drága kis egyházunk.

(XVI. század)

53.

Dallama: 126. Bús harangszó hirdeti

1. Mindenható fővaló,
Ésszel föl nem fogható,
Világbíró Akarat,
Aki fent vagy fellegekben
S itt vagy minden percenben,
Oh, jelentsd meg magadat.

2. Nem hozunk mi semmi mást
(Tömjénfüstöt, áldozást),
Csak dobogó szíveket,
Tudjuk, hogy a hozzád omlót
Fölfogod s az el nem mondott
Sóhajt is megszívleled.

3. Oh, te föl nem fogható,
Mindent céllal alkotó,
Láthatatlan akarát.
A sújtó kéz tudja, mit mért,
Azt is tudja mindig, hogy mért,
Áldott legyen szent neved.

54.

Dallama: 237. Dicséret, dicsőség

1. Mindenható Isten, Teremtőid édes Atyja,
Szent házad szerelme Szíveinket im meghatja.
Rólad zengjen buzgó énekünk,
Istenem, hogy véled lehetünk,
Boldogabban ver mindjárt szívünk.
2. Szenteld meg, Istenem, Érted buzgó igyekvésünk,
Hozzád hogy illendően Tehessük meg tiszteletünk.
Öntsd ki mi ránk áldott lelkedet,
Megújulva mondhassunk neked
Diadalmasan szép éneket.
3. Tedd élővé köztünk Benned való bizalmunkat,
Értesd meg mivelünk Célját-végét harcainknak.
Kishitűn ne lankadjon karunk,
Rendületlen vállaljuk bajunk
S jutalmat mástól sose várjunk.

(Átiria P. M.)

55.

1. Hoz-zád jöl-lünk, U-ram Egy szent pi-he-nő-re
2. Itt el-ma-rad lő-lünk Min-den a-mi föl-di,
3. A te tem-plo-mod-ban l-má-ra bo-ru-lunk.
4. Te-kints ránk jó A-tyánk, Vég-te-len ke-gyed-del.

A te temp-lo-mod-ba. A Si-on he-gyé-re.
Itt lel-künk ün-ne-pi Kön-tő-sét fel-öl-ti.
Ösz-sze-kul-csolt kéz-zel Te-hoz-zád só-haj-tunk.
A bűn ör-vé-nyé-ből Lel-kün ket.e-meld fel.

(R. G.)

56.

Dallama: 47. Szeret, imád

1. Szent színed előtt állunk, Mindenható felség,
Műveidben csodálunk Téged, fő bölcsesség.
E világ lármáitól Ímé külön válva
Szívünk neked meghajol, Szentséged imádva.
2. Az eget behintéd Fénylő csillagokkal,
Szépen felékesítéd Sok ezer napokkal,
Kimérted mindezeknek Köröket, útjokat,
Rendelted, míg léteznek, Tartsák pályájokat.
3. Emberek, imádjátok Az áldott teremtőt,
Kegyelmét háláljátok, Tisztelven szívből őt,
A földtől majd megválva Lelkünk dicsőségben
Tisztábban imálandja, Szentebb dicsőségben.

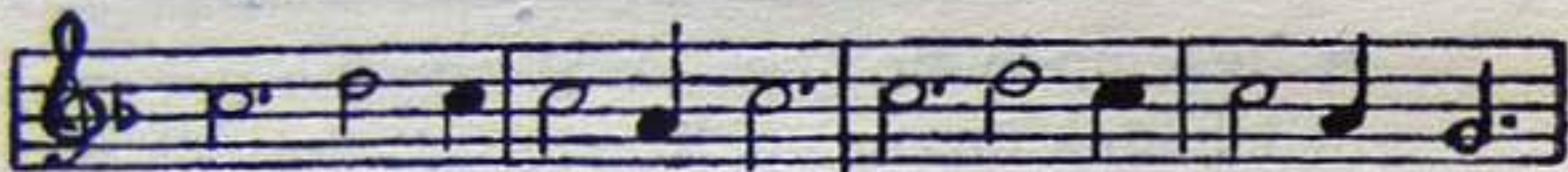
(Sz. S.)

Hoz-zád me-gyek, U-ram, hoz-zád kö-zel.

Ke-resz-ted ha súj-tol, majd fel-e-mel.

Di-cső-ít a-ja-kam, hoz-zád me-gyek, U-ram,

Hoz-zád me-gyek, U-ram, Hoz-zád kö-zel.

2. Utas vagyok. És már lement a nap,
Fölöttem éj, egy kő fejem alatt.
Álmomban is hiven hozzád vágyik szívem,
Hozzád vágyik szívem, Hozzád közel.
3. Oh, mint ragyog pályám az égbe' fent,
S kegyelmet, üdvöt ad már ide lent,
Angyalid intenek, Uram, hozzád megyek,
Uram, hozzád megyek, Hozzád közel.
4. S ha majd sasszárnyakon lelkem ragad,
Elhagyva nap- s csillagvilágokat,
Dicsőít ajakam: Hozzád megyek, Uram,
Hozzád megyek, Uram, Hozzád közel.

(Ford. J. M.)

Mit re-megsz, mért há-bo-rogsz,
Azt hi-szed, hogy sen-ki-sem

Én szí-ve-m, mi bán-tott?
Fog-ja már a pár-tod?

Oh, szí-ve-m-nek bús ke-ser-ve,

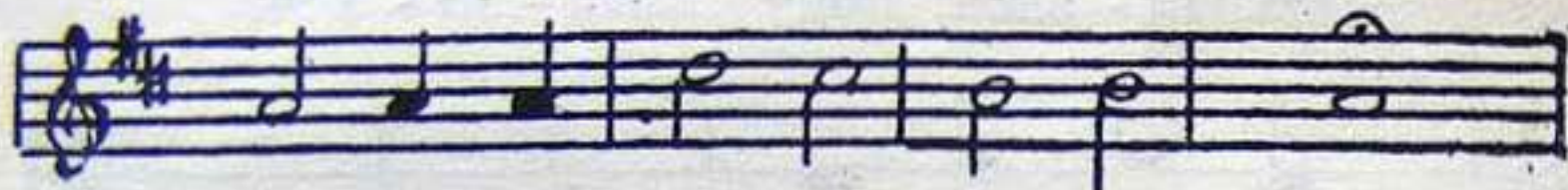
Fönt az Úr, az ő ke-gyel-me nem hagy el.

2. Mit remegsz, mért háborogsz, én szívem, mi
bántott,
Bánat és bú ellened mért ütöttek pártot?
Oh, ne csüggedj, nézz az égre,
Küld az Úr a szenvedésre
Balzsamot.
3. Mit remegsz, mért háborogsz, én szívem, mi
bántott,
Bánatodra balzsamod mért hogy nem találsz?
Oh, tekints fel bánatodból,
Fent az Úr, nem hallod, így szól:
Bízzatok.

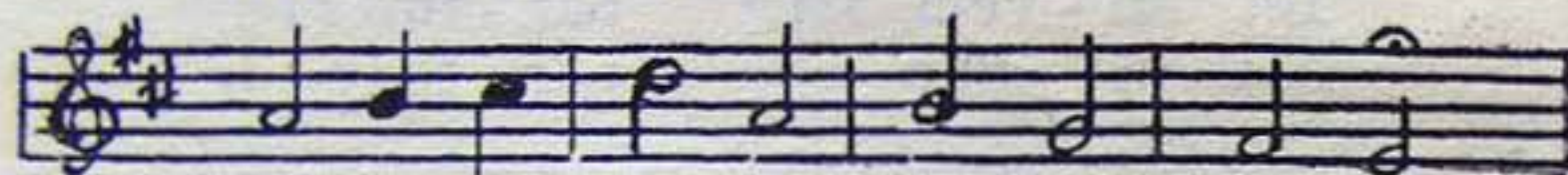
(P. M.)

Té - ged ke - res - lek köny - nye - im - ben,

Két - sé - gim közt hoz - zád me - gyek,

Szí - vek - nek vizs - gá - ló - ja, Is - ten,

Te - ró - lad most val - lást te - szek,

Föl - tá - rom szí - vem rej - te - két

S A - tyám, ki - ön - tőm itt e - léd.

2. Sötétbe' jártam, tévelyegtem
Gondtalanul, félig vakon,
Kétség se tört, csak önfeledten
Éltem, éltem sok napom,
Oh, jaj, Uram, fölédredék,
Mért hogy rád ily későn lelek!

3. A mindenségben hol a tengely,
Hány sarkon, mért s hogyan forog
S könny és kacaj között az ember
Minek botorkál, tántorog,
Csak most tudom: szerelmedet
Szívem csak most ismerte meg.

4. Titkát a mindenség kitárta
Szerelmedben, szerelmedért,
Szívem szent arcod látja, látja
S a könnyen át megért, megért,
Oh, áldott légy, hogy könnyeket
Adtál, megtartó Szeretet.

5. Oh, áldott légy, hogy könnyeimben
Fölcsillantál, megláttalak.
Oh, százszor áldott légy, hogy itt bent
Szívemben megtarthattalak,
Könny s fájdalom jöhet reám,
Nem fáj: megszenteléd, Atyám. (P. M.)

60.

Gond - vi - se - lő jó A - tyám vagy,
Lá - tom én, hogy min - den el - hagy

Oh, én é - des Is - te nem,
E vi - lá - gon, csak te nem;

Hoz - zád vá - gyom, ben - ned é - lek,

Üd-vöt más-tól nem re-mé-lek

2. Mint az alélt bús virágra Megújító harmatot,
Vérző szívem fájdalmára Csak te hintesz
Könnyül sorsom terhe rajtam, Ha imára nyílik
balzsamot,
ajkam.
3. Rám-rám derül ismeretlen Utamon egy kis öröm;
Azt is a te véghetetlen Jóságodnak köszönöm;
Hálakönnyem tündöklése A te neved hirdetése.
4. Gyenge vagyok, lankadoznak Buzgóságom
szárnyai,
Bármily híven vágyakoznak Színed elé szállani.
Oh, adj erőt, hogy míg élek, Egyedül csak néked
éljek!
(Lévay József)

61.

Dallama: 50. Vidám szívvel

1. Csak tebenned, örök Isten!
Van fő bizodalunk,
Mert sem égben, sem e földön
Nincs másban oltalmunk;
Azért halld meg kérésünket,
Mert néked könyörgünk,
És tekints le magas mennyből,
Egyetlen reményünk.
2. Légy vezérünk, kegyes Isten!
Légy őrző pásztorunk,
Légy kővárunk és paizsunk,
Örömünk s oltalmunk.
Boldog sorsunk állásában,

Taníts bölcsességre,
Mostoha sors csapásában
Engedelmességre.

3. Oltalmaz édes hazánkban
Minket ellenségtől,
Állj mimellénk, mert ígérted,
S őrizz meg inségtől,
Szükségben és betegségben
Kicsinyhitűségtől,
Mindennemű változásban
Kétségbeeséstől.

62.

Dallama: 48. Miatyánk, kit

1. Felséges Isten, hálát adunk néked.
Dicséretedre összehívtál minket.
Szent nevedről, hogy most vallást tehessünk,
Hozzad mehessünk.
2. Mennyei szent felség, házadba jöttünk,
Sóhajtásunkat im elődbe öntjük.
Nincsen nekünk másban semmi oltalmunk,
Semmi vigaszunk.
3. Lelkeddel építsd meg a mi elménket,
Hogy szerethessük a te szent igédet,
Szabhassuk mellé igyekezetünket
És életünket.

(XVI. század)

63.

Dallama: 58. Mit remegsz

1. Téged illet, Uristen, végtelen dicséret,
Téged illet, szent Atyánk, diadalmas ének.
Hirdetünk szent szeretettel,
Aldunk áldott gerjelemmel — Tégedet.

2. Mennyen-földön mindenek általad levének,
Rólad zengi himnuszát minden érző lélek,
Égi testek, égi lángok,
Mérhetetlen nagy világok — Aldanak.
3. Oh, nagy Isten, minden im, szent kezed munkája,
Mindenik szívdobbanás országod munkája.
Oh, dicsőítsd szent neved meg,
Allíts bennünk szent nevednek — Templomot.

(Atírta P. M.)

64.

Adorján Domokos

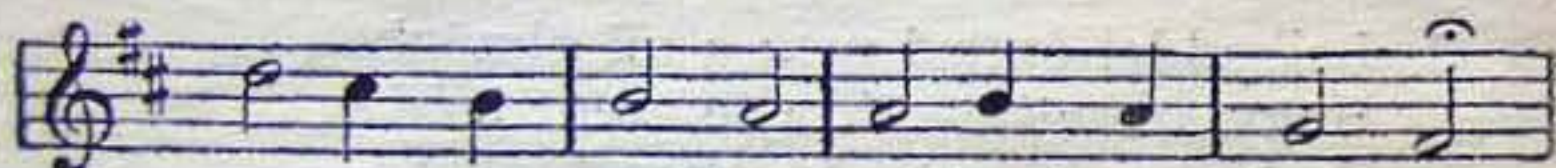
1. Té-ged di-csér-lek, Én U-ram Is-len.

2. Ti-ed a ha-lál, Ti-ed az é-let,

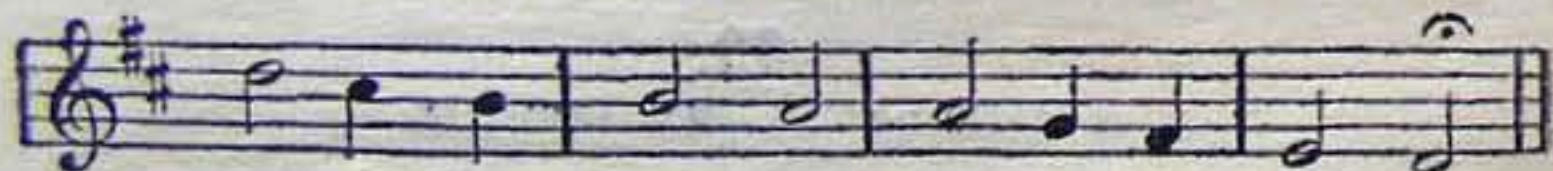
1. A te szent mű-ved I-de lenni min-den,

2. U-ra vagy min-den Nagy-nak, cse-kély-nek.

1. I-de lenni, ott fenn, A mer-re lá-tok,

2. Si-e-tek hoz-zád, Az i-ma szár-nyán,

1. Har-mat csepp, por-szem, Na-pok, vi-lá-gok.

2. A-tyám, fo-gadd el gyer-me-ki há-lám.

Endrődi Sándor

65.

Dallama: 257. Uram, kegyelmed

1. Uram, hol vagy? Kibontja szárnyát lelkem,
S merészen röppen fel lakod felé
A végtelent vergődve járja, víjja
S fényedtől nem lát, megvakul belé.
2. Uram, hol vagy? Magamba térve kérdem
S forró imára térdre roskadok.
A gondolat láncát hiába rázza,
Hozzád nem ér föl. Nem talál meg ott.
3. Uram, hol vagy? Határtalan határok
Örök határa, érzem, itt vagy, itt,
Itt vagy szívemben, Tündöklő napodnak
Itt érzem, itt meleg sugárait.
4. Uram, hogy hol vagy, nem, nem kérdezem már,
Bennem lakol s én Benned lakozom,
E földön itt örök szerelmed őriz
S ha mennem kell, megyek: van otthonom.

(Ford. P. M.)

66.

Régeni Áron

Di-csé-rem én az U-rat Min-den i-dő-

ben. Ma-gasz-ta-lom az ő ne-vét

Tel - jes él - tem - ben, Míg é - lek e föl - dőn,

Szí - vem - ben a há - la - dás,
Szám - ban di - csé - ret mon - dás

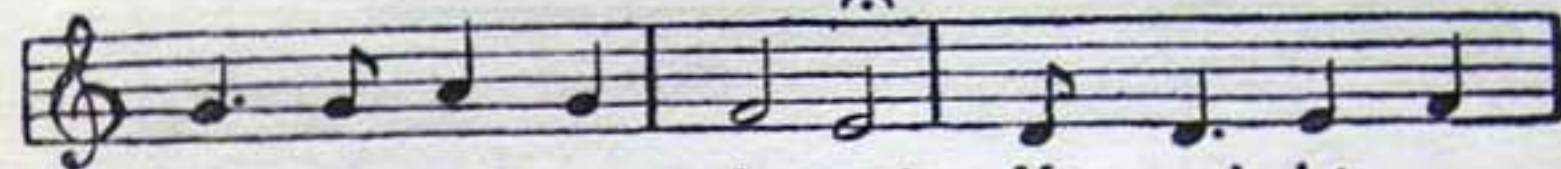
Nem lé - szen szű - kön.

2. Oly igen nagy jóvoltát Hozzám Istennek
Lelkem nem tudhatja számát Sok jó tétinek,
Azért dicsekedem, Bizván az Úristenben,
Leszek őfelségében Jó reménységben.
3. Csodálják ezt megértvén Sok nyomorultak,
És örülnek engem látván. Kik meghervadtak,
Ők is én példámmal Szívüket felgerjesztik,
Istenhez felemelik Bizodalommal.
4. Jersze azért felszóval Őt magasztaljuk,
Mi is mind egy akarattal Szent nevét áldjuk,
Mert ő meghallgata, Minden keserűségből,
Kimentvén szükségünkből, Minket megtarta.

(Dóczi Zsuzsanna, XVII.
század)

I - gaz fel - ség. e - gye - dül Úr.

Egy ha - tal - mas Is - ten! Ki - nek hi - re

és nagy ne - ve ter - jedt föl - dőn, men - nyen.

Hal - ha - tat - lan s lát - ha - tat - lan

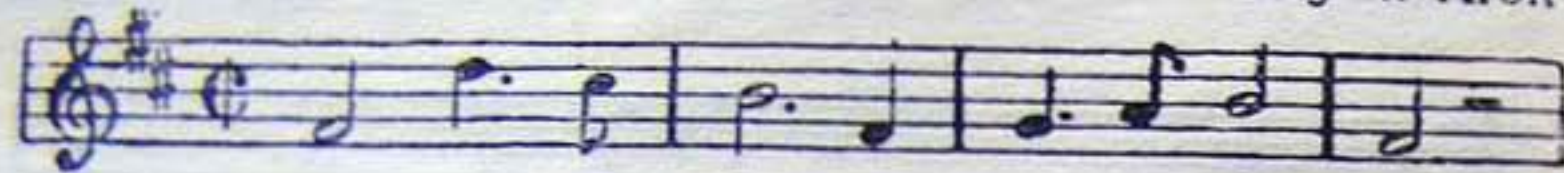

vagy di - cső - sé - ged - ben, Te - remt - mé - nyid

s gyer - me - ke - id áld - nak é - ne - kek - ben.

Régeni Aron

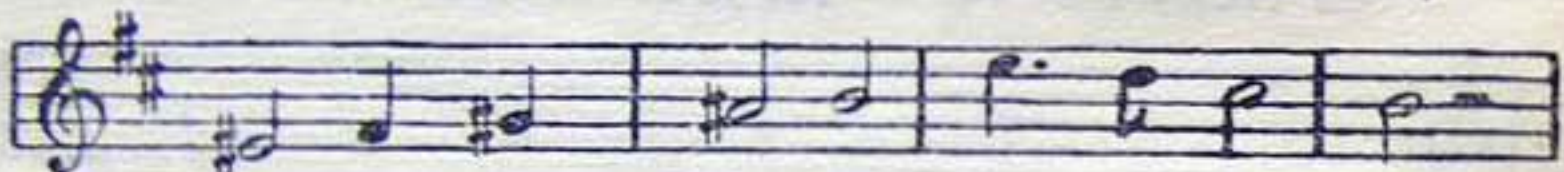
Oh mer-re vagy, oh mer-re tér-lél,

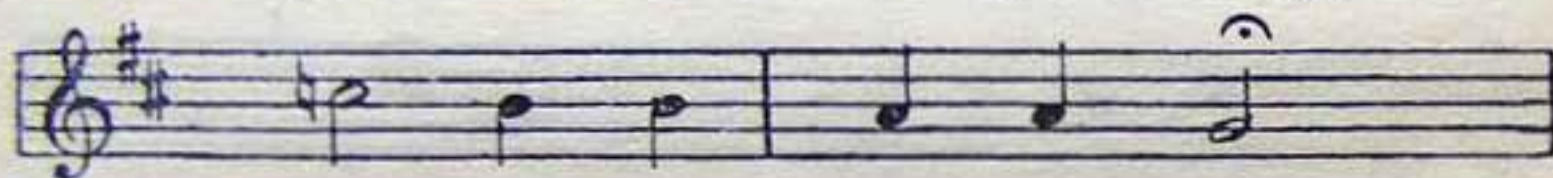
En Is-te-nem, hogy kérd-je-lek meg?

Or-szá-god út-ja mer-re tért el,

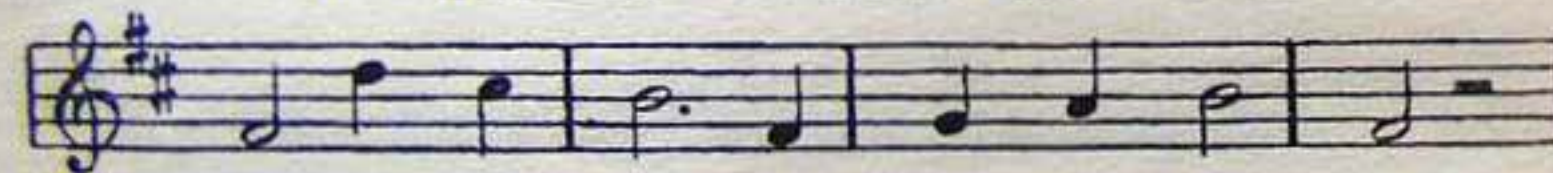
Hogy nem tu-dom, hol lel-je-lek meg,

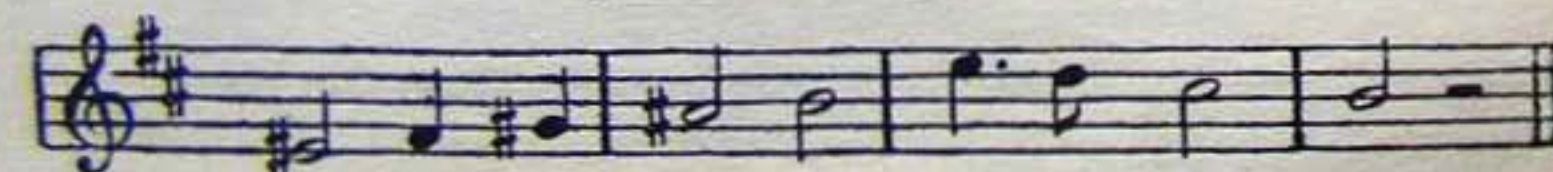
Mért té-vely-gek va-kon.

Mi-nek ta-pos-ga-lom

A té-vel-gök-nek gyá-szos út-ját,

-A vég-te-lent kik hjá-ba fut-ják.

2. A végtelent elénk tárta,
És kiterjesztette két karod
S fölírta rája lángbetűkkel
Örök szentleckéd: akaratod.
Itt lenn a föld, ott fenn
A csillagarcú menny
Nyitott könyv, ott az írás rajta,
Mért nem tudok elmenni rajta!?

3. Szemem világtalan világát
Nyisd föl, Uram, hadd leljelek meg,
Könyvedből sorsomnak talányát
Hadd olvassam, hadd értselek meg.
Itt lenn a föld, ott fenn
A csillagarcú menny
Tanítsanak meg himnuszokra:
Tebenned bízni, hinni újra.

(P. M.)

69.

Howard Sámuel

Éb-red-je-tek fel, lel-ke-ink.

Szi-vünk, ne resz-kess, lelj vi-gaszt!

Föl. é-gi ver-seny pá-lya int,

Bát-ran, vi-dá-man fus-suk azt.

2. Mondják, tüskés a pálya, szűk
S a lélek gyöngé, roskatag,
De elfelejtik, Istenünk,
Te segítő oltalmadat.

3. Téged, hatalmas Úr, kinek
Kegyelmed el nem fogy soha
S szilárdan áll, míg évre év
Örök körben rohan tova.

4. Belőled áldás kútfeje,
Merítsen lelkünk új erőt!
Ki önmagában bízunk, az
Elhal, lehull idő előtt. (Ford. Szász K.)

70.

Dallama: 211. *Aldjad én lelkem*

1. Ím, kinyíltak, híva hívnak
Templomodnak ajtai:
Térj be, tovatűnt reménység,
Légy a vidám hajdani;
Itt az elfásult kebel
Boldog enyhületre lel.
2. Szent házádba hát beléptem,
Lépj, Uram, te is belém,
Itt építsd te templomod föl.
Itt benn szívem rejtekén,
Érezzem, hogy enyhület
Nincs sehol, nincs nélküled.
3. Szólj, Uram, szólj, dobbanj bennem
Diadalmas tette fel,
Mindent értő szeretetté
Olvadjon föl a kebel,
Boldogan hadd zengenem:
Megtaláltam Istenem.

(P. M.)

71.

Händel

Még nem, még nem sze - ret E - lég - for - rón
szí - vem, Még tán - lo - rog - va - la - po -
som Ös - vé - nyed. Is - te - nem.

2. Még vak, még lázadoz, Nem látja arcodat,
Még nem siet betölteni Minden parancsodat.
3. Még nem, még nem siet Ismerni tégedet,
S amerre lépünk rendeléd, Csodás ösvényedet.
4. Még nem, nem itta bé Szavadnak harmatát,
Nem szomjúhozza szüntelen Igédnek italát.
5. Egészen a tiéd, Uram, mikor leszek?
Mikor fogom munkálni szent Országod ide lent?
6. Oh, szólj hozzám, Uram, Mutasd meg arcodat,
Tebenned lássam üdvömet És boldogságomat.

(Ford. P. M.)

72.

Dallama: 112. *Én Istenem, halld meg az én*

1. Oh, irgalmas és kegyelmes Atya Uristen,
Ki országolsz hatalommal földön és mennyben,
Oltalmadhoz esedezünk könyörgésünkben,
Légy minékünk segítséggel mi szükségünkben.

2. Gondviselő, jó Atyánk vagy mindig minekünk,
Kiváltképpen mégis neked ezért könyörgünk,
Szent lelkednek erőssége légyen mivelünk,
Hogy az igaz tudományban élémehessünk.
3. Értelmünknek homályát te oszlasd, Uram, el,
Jutalmazz meg engedelmes szívvel-lélekkel,
Szent igédet, hogy vehessük mindig jó kedvvel,
Követhessük boldog hittel, igaz örömmel.

(Régi Énekeskönyv, 81)

73.

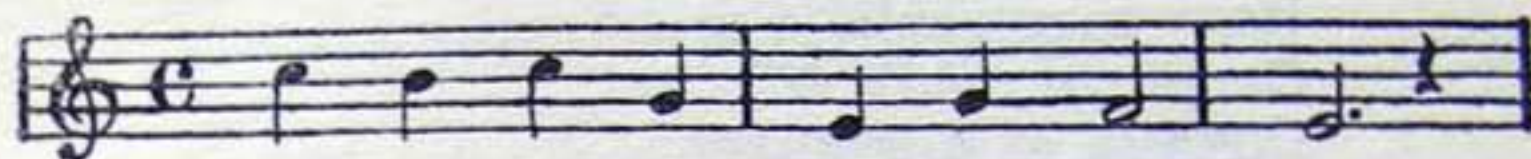
Dallama: 98. Maradj velem

1. Oh, simogasd meg gyötrött lelkemet,
Mikor epedve száll, sóvárg feléd.
Ha esdem biztatásod szent jelét,
Szellemkezed szívem érintse meg.
2. Ölelj, ölelj, ha kétség kinja mar
S reményvesztetten állok, védtelen...
Jóságkendőd törülje bús szemem,
Ha könnypatak előlem eltakar.
3. Ringasd öledben csitult gyermeked,
Sugárzó lényed hassa át valóm,
Zord éj után, tündöklő hajnalom
Gyógyult szívem himnuszt zengjen neked.

(Ü. K.)

74.

Régi korál

Jó Ur Is - ten, te - kints hoz - zánk,
És kö - nyö - rülj te né - pe - den,

Ma - gas menny - ből nézz mi re - ánk,
Nyó - mo - rult ke - resz - té - nyi - den,

Mert el - fogy - lak a te szen - lid,

Meg lan - ka - dolt a sze - re - tet

Az em - be - rek fi - a - i közt.

2. Azért szólasz így, Úr Isten:
Feltámadnom szükség nékem,
Hogy megrontsam szerzéseket,
Megszabadítsam népemet;
Mert láttam nyomorúságát,
Hallottam fohászadását,
Megtekintem óhajtását.

3. Nem hagyom az én nevemet,
Eloltani szent ígémet;
De megtartom én házamban,
És választott templomomban,
Hogy megszentelje szentimet,
Gerjessze nekik szívüket,
Biztassa az ő lelküket.

75.

Drá-ga do-log az Úr Is-tent di-csér-ni,

É-nek-szó-val, zen-gő-szó-val tisztel-ni,

Drá-ga do-log az Úr ne-vét ál-da-ni,

Me-leg szív-vel ne-ki-há-lát mon-da-ni.

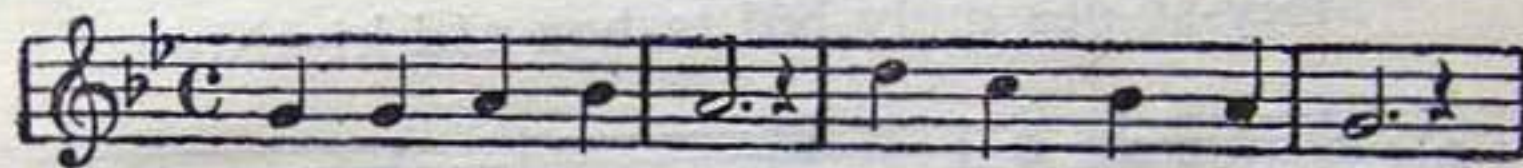
2. Országunkat megáldotta békével,
Mezeinket gazdagítja bővséggel,
Nem látogat semmi terhes szükséggel,
Táplál minket mindennapi kenyérrel.

3. Balsors, akit csapdosva ver, ne féljen,
Bánatára írt az égből reméljen,
Könnyünk árja záporként bár omolna,
Nincsen bánat, kinek írja ne volna.

4. Imádd azért, Jeruzsálem, Uradat.
Megtartódat, kereszténység, magasztald.
Sionnak a sugár hegye égbe néz:
Mit búsulnál, ember, fel a mennybe nézz!

(Skaricza Máté, átírta P. M.)

76.

Ö-rül mi szi-vünk, mi-kor ezt hall-juk,

A temp-lom-ba mé-gyünk, Az Ur-is-ten-nek

Szent i-gé-jét hall-juk.

2. Előtted állunk, örök Uristen,
A te templomodban, És tiszta szívvel
Dicsérünk tégedet.

3. Aldd meg, Uristen, a te népedet,
Kik téged szeretnek, Tartsd meg közöttünk
A gyülekezetet.

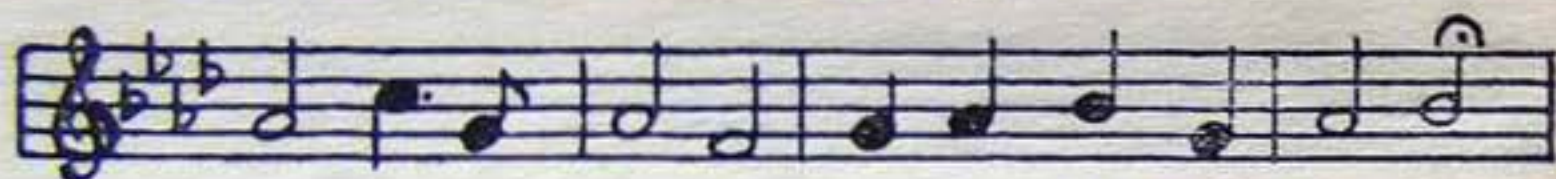
(Szegedi G. 1582-ből)

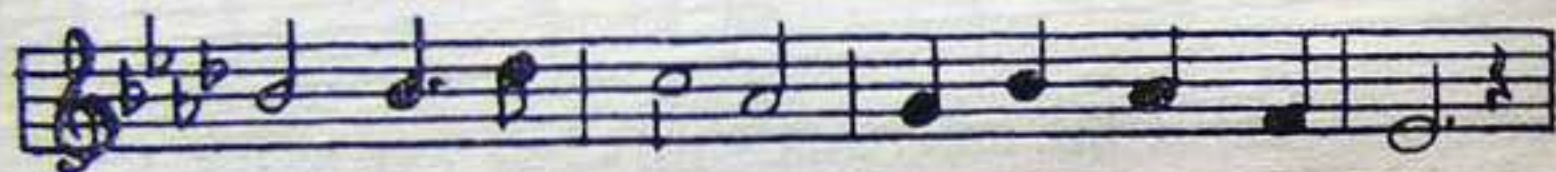
Ha-tal-mas Is-ten, győz-he-tet-len vá-runk,

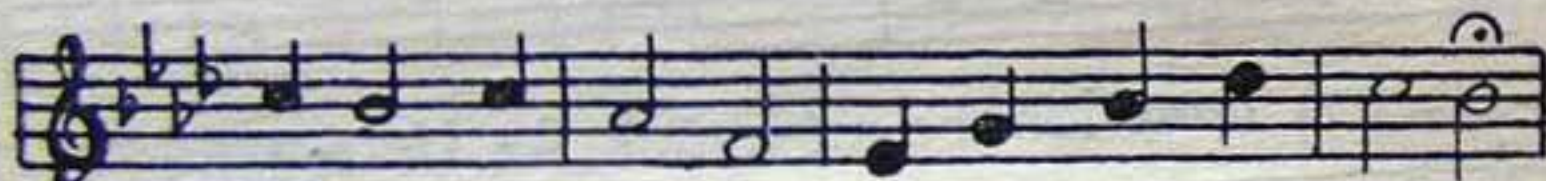
Szi-vünk re-mé-nye, jó-ság és erő!

Mély-sé-ges mély-ből te-hoz-zád ki-ál-tunk,

Mert ben-ned bí-zik min-den szen-ve-dő.

Ki-ben bí-zunk, ha ben-ned meg nem ál-lunk,

E-rős kö-szik-lánk, ö-rök i-gaz-sá-gunk.

2. Ha kétség kínoz s bánat ér a földön,
Vigaszt te adsz a szenvedés között
S tömegsírokról messzi harcmezőkön
Virágot hajt a véráztatta rög.
Koporsók mélyén, ott is megtalálunk,
Erős kösziklánk, örök igazságunk.

3. Ki benned bízik s utaidon halad,
Nyugodt a lelke, bátor és szabad.
Ez úton járva mindig veled marad,
Földérül rá a boldog virradat.
Tebenned bízunk, győzhetetlen várunk,
Erős kösziklánk, örök igazságunk.

4. Tengerek árján vijjanak bár vészek,
Egész világ is törjön ellenünk
S rendüljenek meg völgyek és a bércek,
Mi meg nem ingunk, csak te légy velünk.
Tebenned bízva rendületlen állunk,
Erős kösziklánk, örök igazságunk.

(B. D.)

78.

Dallama: 48. Miatyánk, kit

1. Teremtő Isten, bármily messze menjek,
Fölöttem fénylik a te tiszta mennyed,
A tiszta mennynek tükörében képed
S örök hűséged.
2. Közelben s túl a tengereken, távol,
A napsugárban jóságod világol;
A négy tájékról zengési az égnek
Rólad beszélnek.
3. Aldlak, teremtőm, mindnyájunknak atyja,
Aki sorsunkat bölcsen igazgatja.
Add, hű lehessen hozzád mindhalálig,
Sírom zártáig.

(S. K.)